

vot. Da bi propovijed, odnosno homilija, bila uspješnija i solidnija, moramo posegnuti za ovim odsjekom.

Nećemo dakle ni u ovom komentaru naći već gotove propovijedi koje bismo mogli vjernicima od riječi do riječi prenijeti, nego solidan i obilan materijal za spremanje odličnih propovijedi.

Ne možemo a da ne preporučimo svim svećenicima koji vladaju nje-mačkim ovaj komentar MAERTEN-SA-FRISQUEA.

dr A. R.

DR CIRO MARKOČ, Moj put u Nje-mačku, Zagreb 1969.

Putopisi su uvijek zanimljivo štivo. Oni čovjeka osvježuju. U isto vrijeme otkrivaju mu i dočaravaju nepoznate krajeve. Kada ih kasnije posjetiš ili o njima čuješ govoriti, izgledaju ti kao poznati. Dakako, uz konture što ih mašta nadoda.

Ove putopisne crtice predstavljaju samo mali isječak iz bogate riznice doživljaja piščevih na njegovim putovanjima. To su putovanja misaonog čovjeka. Pisac se ne zabavlja crtanjem krajolika niti samo iznošenjem nevažnih ili manje važnih marginalija. On ulazi i u idejnu problematiku jer pohađa predavanja, biblioteke itd.

Tako se čitalac susreće, recimo, s predavanjem o Coretha i njegovim pokušajem da čovjeku današnjice prikaže metafiziku u nekom novom ruhu. Doista, to joj je ruho dao o. Coreth. U svakom slučaju treba pohvaliti dobru volju Corethovu, a, posve razumljivo, može se osporavati da li se prihvatio Sizifova posla, jer je prelaz u objektivni svijet izvan nas ostao dosta problematičan i dalje (idući Kantovim putem).

Čitalac će naći na mnoge umjetničke, pastoralne i druge refleksije, a ima i pjesničkih zaleta kao na str. 146-147, koji se s užitkom čitaju. Bog je ondje gdje se pojavljuje i slavije slavi grijeh, ali, završava pisac, »da ga otkupi (m)«.

J. K.

Kako se vidi iz naslova, brošura obrađuje jedno pitanje teologije i kršćanske pobožnosti. Kratko i sažeto. Jasno. Kao što se u teologiji govori o objektu, motivu i konačnom subjektu pobožnosti Srca Isusova, analogno tome autor i ovdje govori o pobožnosti prema Srcu Marijinu s istog teološkog aspekta.

Kao što je bilo, i kao što ima osporavatelja štovanja Srca Isusova, isto tako ima i osporavatelja pobožnosti Srca Marijina. Međutim, Marija je našla mjesto i u aktima Drugog vat. koncila (LG br. 52 sl.). Razumije se, i Koncil je upozorio da treba izbjegavati sve pretjeranosti u Marijinu štovanju, a naše vrijeme nameće nam dužnost da u pobožnosti prema Mariji računamo i na ekumenizam, recimo da se ta pobožnost smjesti u otajstvo Crkve u svjetlu Riječi, da nijednim potezom ne prijeđe u neku idolatriju. To Koncil ističe osobito u LG br. 67.

Još bih naglasio da nam apologetski momenat ove pobožnosti, kao i pobožnosti prema Srcu Isusovu, nameće dužnost da je promatramo u totalitetu kršćanskog života. Svaka se autentična pobožnost mora prosuđivati po totalitetu autentičnog kršćanskog života i na drugim sektorima (BS, 1964, br. 2, str. 270). Velika je zabluda izolirati pojedine pobožnosti od totaliteta kršćanskog života, jer te su pobožnosti određene da budu kao znak, faktor, sredstvo sve bujnijeg kršćanskog života u cijelosti.

Brošura je u svom redu bez pretenzija, ali ispravna, a povijesni osvrt upotpunjuje prikaz te pobožnosti. Pisac ne ulazi u teološke dispute o tom predmetu. Brošura ima više informativan i funkcionalan karakter. Tako je moramo i promatrati. A dobro je što djelca ove vrsti izlaze, jer bi bilo zlo da se pobožnost Srca Marijina zanemari. Možda će brošura smetati pokojem »elitnom« duhu ili umišljenom »stavniku« autentičnog kršćanstva, ali i samo objavljivanje djelca pokazuje kako moramo suvereno prolaziti mimo svakojakih osporavanja, jer su plod neobuzdane i nekontrolirane težnje za novotarijama, i dokaz neke unutarnje praznine duha.

J. Kuničić

Mirko Validžić: SRCE NAJVEĆE MAJKE, izdalo Hrvatsko književno društvo sv. Ćirila i Metoda, Zagreb 1968, str. 41.